Bogdan Gheorghiu - Cai incurcate

Prin mirosul întepator de gunoaie, sobolani morti, picioare si pisat îmbibat în haine, în cutii de carton, Leo înca privea noaptea în ochi.
La ore târzii, L.A.-ul colonial nu era tocmai genul de oras prin care sa te plimbi fara un motiv serios. Cartierele marginase, în special cele nou construite, ar fi putut trece cu usurinta drept habitate experimentale pentru studiul sistemului modern de lanturi trofice al economiei suburbane.
Wall District nu avea de ce sa faca exceptie. Construita cu câteva luni în urma de-a lungul unei portiuni serioase din zidul coloniei, zona adunase deja obisnuita fauna. Initial tipizat conform standardelor de urbanizare, cartierul capatase rapid o noua fata, fusese schimbat din interior, personalizat. Asta se întâmpla cu toate. Toate se personalizau la fel.
Si în Wall District, poate mai mult ca oriunde, borfasii cu stofa traiau confortabil de pe urma sutelor de sobolani de canal, a celor dependenti parca la comanda de orice drog nou, inventat peste noapte.
Mai erau si micile retele de distributie, filiere anonime încadrându-se mereu în altele mai mari, facându-se unele pe altele tot mai lungi si mai încâlcite, imposibil de urmarit. Politia stia, si renuntase demult la a mai scormoni în spatele lor. Vagabonzi de rând, clienti fideli ai oricarui fel de local, rostul dealerilor era sa cumpere ca sa vânda, fara sa stie de la cine sau cui. Nu ramâneau în picioare decât cei care întelegeau prima lege a unui dealer, ca distribuitorul nu e si consumator. Consumatorul e marioneta distribuitorului si, daca esti propria ta marioneta, s-ar putea sa fii, pâna la urma, si a altora.
Pentru cine încalca prima lege nescrisa exista a doua: marfa noua nu e decât de vândut. Când îi trece vremea, e buna si de luat. Fie ca era vorba de droguri Neu, de clasicele prafuri, pilule, seringi si fiole, sau de implanuri si boostere, gradul de dependenta al oricarui fel de marfa scadea odata cu popularitatea în rândul sobolanilor de canal. Devenea accesibila dealerilor, ca un fel de bonus de la sefu'. Te termina oricum, dar lent. Apucai sa faci bani. Si nu îi dadeai înapoi. Nimanui.

Leo stia asta, si încercase Neuscape odata, pe vremea când era deja demodat de ani de zile. Se putuse lasa în câteva saptamâni.
Acum, însa, lucrurile stateau altfel. Nu mai vindea, nu mai procura, nu mai avea treaba cu nici un fel de afaceri. Se bagase în ceva de care nu se putea lasa asa usor.
Boosterul pus de tipii aia, la negru bineînteles, si munca de overclocking îl costasera o nimica toata, dar i se zisese ca o sa-i transforme creierul într-o bomba Neu cu ceas. Aia care facusera toata treaba îl întrebasera de vreo cinci ori daca e sigur. Raspunsese prima data ca da, apoi se multumise sa repete mecanic raspunsul stiind ca daca l-ar fi costat mai mult nu-l întrebau deloc.
De atunci totul începuse sa se schimbe. Ultima data când se conectase la serverul de stiri cazuse într-un fel de transa, cu amintirea vaga, anesteziata, a lui însusi stând întins pe o masa metalica acoperita cu cearsafuri mai mult pentru a masca rugina, undeva în subsolul vreunei clinici legale de la marginea orasului, dupa vreo usa de obicei încuiata. Privindu-si propriul cap deschis chirurgical, într-o oglinda care facea parte din ceea ce el banuia ca ar fi un scanner pentru implanturi. Privind mâinile cu manusi albe umblându-i înauntru, scotând bucati de siliciu ca sa bage altele.
Atunci, în timp ce îsi amintea toate astea, fara control, eliberase un tir nelimitat de pachete standard de date pe adresa serverului.
Încercarile de conectare la server din zilele urmatoare esuasera. Auzise mai târziu ca fusese distrus irecuperabil, si reconstruirea ar fi costat compania mai mult decât unul nou.
Ca nimeni nu putea da de urma celui care lansase atacul. Cumva, fara stirea sau voia lui, atacul involuntar si stupid de banal de atunci se ascunsese în spatele unor protectii perfecte, imbatabile, pe care nici macar el, acum, studiind lista de conexiuni, nu le putea localiza ca adrese.
Îsi derula toate astea într-o fereastra mica, undeva în partea de sus a câmpului vizual, mai mult banuind imaginile, în timp ce îsi târa greu picioarele amortite, corpul din ce în ce mai atrofiat, pe staduta îngusta, cu o durere de cap a dracu' de rea. Cazuse pe jumatate într-o lume a lui, si stia ca acea lume era reteaua. Înca mai cadea.

Îl avertizasera ca procedeul e ireversibil.

Stadionul propaga perfect uralele si huiduielile, odata cu lumina verde sau rosie care se aprindea de câte ori una din echipe împusca mingea holo în gaura laterala din terenul advers. ShootBall-ul era ultima moda în White City, dupa ce restul continentului tocmai se plictisise de el.
De undeva de sus, din tribune, Chip Chop privea fix un punct oarecare al terenului. Meciul era pe sfârsite, si el înca nu-si terminase treaba. Trebuia s-o faca, ai lui se bazau pe el. Bloody Mary, Jinx, Max, toti ai lui. Pâna si ciudatul ala de Mark, care le dadea banii pe treaba asta. I-i daduse deja, si nu-i spusese ce se întâmpla daca nu iese bine. Trebuia sa-si recunoasca macar lui însusi ca-i era putin frica de Mark asta, desi nu-l stiuse decât din vedere pâna nu demult.
Acum lucra pentru el.
Dedesubt, pe teren, flashurile orbitoare ale mingii holo schimbându-si directia de la un jucator la altul, luând forma siglei echipei în a carei posesie era. Le vedea pâna si el, pe fundalul ferestrei de cautare pe care si-o derulase în câmpul vizual.
Jobul asta era al lor, al tuturor, pâna la urma. Mark îl platise pe el, dar îi zisese sa împarta banii cu restul. Numai ca Chip îi datora fiecaruia din ei câte ceva, asa ca beleaua ramasese pe capul lui. Nici unul din ceilalti nu vrusese macar sa stie despre ce e vorba. Probabil ca acum ei erau undeva, pe stadion. Priveau meciul, ca oricine altcineva. Erau însa cu totii prietenii lui, singurii în care putea avea încredere cu vreun hack, asa ca nu putea sa-i dea dracu' prea usor. La urma urmei si ei îi facusera lui treburile detul de des.
La asta se gândea în timp ce cauta adresele de retea ale jucatorilor de la Steel Tigers. A cauta adresa unui jucator de ShootBall devenise, printre hackeri, un fel de vorba din batrâni pe care o foloseau pentru a spune ca ceva e imposibil. Si asta fiindca nici un jucator nu mai avea identitatea oficiala cu care se nascuse. Publicitatea obliga la operatii estetice. Munca de echipa obliga la neutralitate sexuala. Nici unul nu semana cu poza din acte, si nu se putea sti care a fost barbat si care - femeie.

Mai erau cam zece minute din meci, Steel Tigers aveau un punct avantaj, iar Chip Chop nu gasise nici o adresa.
Mark pariase pe Kings. Nici un om normal nu ar fi pariat pe Kings la meciul asta, dar Mark nu era un om normal. Chip se întreba cât urma sa câstige tipul ala, având în vedere ca partea pe care i-o daduse lui era destul de maricica, si ca Mark nu obisnuia sa fie darnic.
Un jucator de la Kings restabilind egalitatea peste vreo trei Steel Tigers trântiti pe jos, echipele medicale pregatindu-se sa intervina, asteptând momentul prielnic în care sa intre pe teren fara a deranja jocul.
Cauta identitati vechi, modificari, C.V.-uri care sa pomeneasca ceva despre ShootBall. Reteaua CyNeu nu avea nici un fel de limitare locala, si asta îl sâcâia din ce în ce mai rau pe Chip. Adevarul e ca nu prea ai cum sa-ti înscrii creierul în vreun fel de granite geografice.
Medicii în costume ultra-rezistente, cu sistem hover, luându-i pe cei trei, ba nu, patru Steel Tigers raniti, alti patru intrând pe teren, diferente insesizabile între trasaturile lor, cei patru proaspat intrati bucurându-se si bagându-se în fata, un altul trântind o minge holo arzânda, la viteza sonica, în gaura din terenul advers, înca un punct pentru Steel Tigers, urale, Kings restabilind egalitatea, Steel Tigers depasind din nou, timpul jucând feste...
Trei minute, egaltitate, Chip gasise o adresa. Un Steel Tiger. Acum îi era usor sa-i gaseasca pe toti. Avea controlul.
Un Steel Tiger fugind eroic în terenul Kings. Cazând pe jos, cu inertie, aproape artistic.
Chip cautând în continuare, multimea izbucnind.
Altul, si altul, si altul...
Terenul roind de echipe de interventie, un minut pâna la final, rezervele nemaifacând fata. Lumina rosie, mingea arzânda de forma siglei Kings, un punct în plus. Înca unul. Înca unul...
Final, mutimea izbucnind, Chip iesind calm de pe stadion, pe strazi, în bezna, sub lumina reclamelor pâlpâind pe vitrinele magazinelor închise. Putina lume pe afara, alte lumini venind din baruri si cluburi de tot felul. Viata de noapte, zgomotele bataii de pe stadion undeva, departe, în fundal.
Un tip si o tipa oarecare, trecând pe lânga el, pe strada.

Leo se trezise cu de acum obisnuita lui durere de cap, si lasase cam un sfert de zi sa treaca pe lânga el.
Înca mai avea garsoniera aia nenorocita, dar banii de chirie erau tot mai putini. Nimeni nu l-ar fi angajat. Oriunde s-ar fi dus, l-ar fi respins la scanarea neu. Plus ca urmele folosirii Neuscape-ului nu dispareau prea usor.
Era înca o zi de somn în retea, mintea lui plimbându-se involuntar prin domeniul lui Osiris, cumva, nici el nu stia cum, imposibil de urmarit. Facând victime.
Îmi trebuie bani, asta e. M-a mâncat în cur sa ma overclockez. Acu îmi trebuie bani.
Gasise vreo trei banci, în hoinareala lui. Nu mai tinea minte mai nimic din toate jongleriile Neu pe care le facuse. Pe care creierul lui le facuse. Mintea lui, care îl depasea, într-un timp al ei, autonoma, acea parte pâna nu demult limitata din ea care tinea legatura cu reteaua. Acum, din ce în ce mai mult din el era retea.
Era o parte din Osiris.
Ba nu, nu din Osiris.
Osiris, AI-ul suprem, mapat, din câte se zice, dupa un fost Imoronn, l-ar fi respins ca pe un gunoi adus de vânt. Lui Osiris îi placea ordinea, si el stia asta poate mai bine ca toti.
Mai e ceva, acolo, jos.
Sa caut conexiunile de zilele astea, poate dau de bancile alea. Dracu' sa le ia, nici n-o sa se observe.

Mark câstigase la pariuri, Chip si cu ai lui luasera partea lor. Totul era perfect, si lucrurile perfecte nu se întâmpla niciodata în White City. Ceva trebuia sa mearga prost.
Moartea stupida a lui Max venise ca o confirmare asteptata a legii compensatiei cu care toti se învatasera deja de multa vreme.
Vestea se raspândise rapid, de la unul la altul, din bar în bar. Chip aflase primul, si el era, poate, singurul în care Max ar fi putut avea încredere. Ar fi putut... Lui si celorlalti timpul trecut le devenea din ce în ce mai familiar.
Trecusera deja câteva saptamâni, Mark înca nu facuse rost de pleoapa care îi lipsea, banii i se duceau încet. De obicei Mark era omul care îi mai ajuta cu ceva relatii. Dar nu, nu acum.
N-aveau decât sa afle pe cont propriu ce se întâmplase.

Leo se simtea din ce în ce mai greu, mai departe de corpul care înca îl mai purta pe strazile din L.A.
Altadata, drumul de acasa pâna în Central District era de domeniul rutinei. Facuse drumul ala pe jos, pe vremuri. Pentru el, acum, "pe vremuri" însemna cu câteva luni în urma, înainte sa se overclockeze. Puteau fi si ani, sau zeci de ani, sau oricât. În virtual nu exista timp decât pentru cei care au nevoie de el. Pentru oameni. Leo trecuse de faza asta.
Azi trebuia sa faca drumul ala pe bani, prin recent implementata grila de teleportare. Îsi târa picioarele greoaie catre cea mai apropiata statie, prin gunoiul din Wall District, privind în sus, departe, la reteaua perfecta de raze, fluxuri de particule la viteze pe care mintea lui, acum, le putea percepe. O grila infinita, extrem de deasa, de patratele din care uneori mai disparea câte unul sau mai multe, numai pentru a fi imediat înlocuite de altele. Leo stia din reclamele ce se facusera cândva ca de fiecare data când cineva pleca de undeva sau ajungea la destinatie grila se rearanja din motive de securitate.
Azi nu avea sa mai mearga la seful lui de odinioara, pe care îl întâlnise nu demult cu gaura de proportii în frunte, ci undeva la doua cladiri distanta. La banca în care intrase cu o zi în urma, dându-se drept un oarecare Nicks.
Lumina reflectata, raze rosii compunandu-se pe parcurs din milioane de culori. Corpurile a sute, mii de clienti, dematerializate pentru câteva secunde, inundând orasul de lumina. De când cu grila, cerul cu soare si luna devenise ultima moda în materie de ferestre holo animate. Si, ca orice se vinde, era acum pe piata neagra.
Leo nu aflase înca ce soi de protectie îl ferea de autoritati, dar stia ca e una asupra careia nu are control. Si tocmai de control avea nevoie. Asa ca nu trebuia sa faca tranzactia de la distanta. Decât sa ma gaseasca aia cu vreun trace, mai bine ma prind acolo, la banca. O sa ma opun arestului si o sa ma aleg cu un glont în cap. Simplu si usor.
Mai avea câtiva metri pâna la cabina de pe colt. Se conecta, deschise meniul, seta destinatia, vira, din banii pe care îi mai avea, taxa pentru transport în contul firmei, si intra în cabina, închizând usa în urma, bagând mâinile în buzunar, închizand ochii...

...banuind ca nu reusise sa faca toate astea fara sa strice nimic, nicaieri în retea.
Simtea cum îsi elibereaza mintea, gândul tradus treptat în biti... Îi era frica de asta, de el însusi, de ce ar fi putut face acum, si frica era si ea, la rândul ei, salvata undeva în baza de date a companiei, odata cu restul. Odata cu el.
Urma sa intre în secventa obisnuita de ameteala care dura câteva secunde, un REM generat de implant. Cel putin asa era pentru clientii obisnuiti. Asa fusese si pentru el înainte. Intra, simtea ca pica într-un fel de ameteala, si se trezea dintr-un vis disproportionat de lung.
Acum era altfel. Se schimbase mult, si poate de abia acum întelegea cât de mult. De data asta programul nu îl mai putea pacali. Era în retea, în mediul lui, si îsi urmarea corpul transformat în flux de particule si transportat la destinatie, pe diagramele de control. Înca îsi mai punea problema ca nu e vorba decât de vreo patru-cinci secunde. Vedea undeva o anomalie, simtea cum grila se rearanjeaza mult prea des, în mult prea multe locuri. Simtea perfectiunea retelei de raze stricata pentru o fractiune de secunda, o anomalie de transfer... urmarea între timp lista bazelor de date, se vedea iesind, extinzându-se... asista la o serie interminabila de erori, numele câtorva clienti disparând.
Ce dracu' se întâmpla?

Eroare:
urmatorii clienti au fost suspendati în trafic:

Urma o lista de nume care nu-i spuneau nimic.

Apoi un mesaj:

daca primiti acest mesaj înseamna ca ati fost declarat oficial mort. corpul dumneavoastra are sanse minime de a îsi atinge destinatia. ne cerem scuze pentru inconvenientul provocat. familia dumneavoastra va fi anuntata, si în cel mult trei luni TPC va va pune la dispozitie un corp nou si va va despagubi. pentru moment, grila de teleportare urmeaza sa fie oprita. nu vor mai fi primiti noi clienti pâna la lamurirea problemei aparute. ne cerem înca odata scuze

conducerea TPC

Suspendati in trafic... Numele meu nu e în lista. De ce dracu' am primit mesajul?
Vedea pe diagrama de control cum grila se rarea, disparând lent. Clientii ramasi ajunsesera la destinatie. Parasea baza de date, si simtea cum, în urma lui, el însusi o sterge intrare cu intrare. Fara sa poata face nimic, fara sa se poata opri.
Întelegea ca facuse exact ce îsi dorea sa nu faca. Acum programul nu îl recunostea, nu avea sa-i dea nimeni un corp nou. Si oricum nici un corp de pe piata nu ar fi fost compatibil cu el. Stia acum unde e, avea un nou fel de constiinta. Si stia ca e în prea multe locuri pentru a le mai tine socoteala.
Mai stia cu siguranta ca undeva, acolo, e înca ceva, ceva spre care nu poate sa se îndrepte, ceva ce se simte adânc în el de câte ori se deplaseaza de la un server la altul.
Putea vedea orice, îl putea vedea pe Osiris pe dinauntru, putea fi oriunde în acelasi timp. Numai acolo - nu.
Pe masura ce îsi accepta, cu o usurinta inumana, noua situatie, îsi construia noi scopuri.
Noi perspective.

Când Chip si Mary intrasera în camera, îl gasisera pe Jinx privind în gol, cu ochi orbi. Crezusera ca e în retea, ca îl cauta pe ucigasul lui Max.
Statea nemiscat pe scaunul lui, privind un punct fix de nicaieri. Avea pleoapele atât de rigid deschise încât atunci când Mary a înteles ce se întâmplase nu a reusit sa i le închida.
Zilele viitoare i-au condus, pe Chip si pe Mary, într-o serie interminabila si complet inutila de traceuri si au adus-o pe Mary la un pas de a calca pe urmele lui Jinx.
Cu totii jurasera sa afle din cauza cui a cazut sistemul de teleportare exact în secunda în care Max era undeva în grila. Sa caute pâna la moarte si, daca vor afla, sa se razbune.
Jinx nu aflase nimic. Sau poate aflase prea mult.
Acum aveau un motiv în plus.

Leo se misca în continuare liber prin mult prea multe locuri din retea pentru a fi vreodata gasit.

Cu cât trecea mai mult timp de la accident, cu atât timpul nu mai era o notiune reala pentru el. Acum stia, începuse sa stie ce se ascunde acolo, jos.

(fragment dintr-un roman în lucru)